

Sygn. akt II AKa 60/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marian Baliński
Sędziowie:	SA Krzysztof Eichstaedt (spr.) SA Jarosław Papis
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Jarosińska

przy udziale K. G., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r.

sprawy

T. S.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 72/13

na podstawie art. 437 kpk, art. 438 pkt 2 i 3 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

a) z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje działanie wspólnie z inną nieustaloną osobą, a orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności łagodzi do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

b) uchyla zawarte w pkt II wyroku rozstrzygnięcie dotyczące orzeczonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. kwotę 778 (siedemset siedemdziesiąt osiem) złotych, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne.

Sygn. akt II AKa 60/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013r. wydanym w sprawie II K 72/13 Sąd Okręgowy w Płocku uznał oskarżonego T. S. za winnego popełnienia przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 280§1 k.k. i za to wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz orzekł środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości, a także wydał rozstrzygnięcie o dowodach rzeczowych i kosztach postępowania.

Wyrok sądu okręgowego w ustawowym terminie zaskarżył obrońca oskarżonego, podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania oraz rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności. W konkluzji obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie orzekanie o obowiązku naprawienia szkody lub uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie nieniejszej sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji (zobacz szerzej zarzuty i wnioski apelacyjne k. 561-562)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała na częściowe uwzględnienie, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia w sposób wskazany w wyroku sądu apelacyjnego.

Przed wszystkim należy odnotować, iż wbrew zarzutowi apelacyjnemu sąd meriti prawidłowo ustalił, iż oskarżony T. S. dokonał rozboju na pracownicy (...) G. Z., wyczerpując zachowaniem swoim dyspozycję przepisu art. 280§1 k.k. Przemawia za tym w sposób jednoznaczny zestawienie następujących okoliczności, na które zwrócił także uwagę w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd I instancji:

- 1) nie ulega wątpliwości, iż krytycznego dnia oskarżony był obecny na miejscu zdarzenia, o czym świadczą ślady linii papilarnych należące do oskarżonego, a pozostawione na ofercie kursowej noszącej datę 25 maja 2011r., a wydrukowane 25.05.2011r. o godz. 8.30 (k. 199);
- 2) z elektronicznego wykazu transakcji wynika, iż w dniu 25 maja 2011r. ostania osoba przed dokonaniem rozboju zwarła zakład za 2 zł. o godz. 13.45 (k. 11);
- 3) wprawdzie pokrzywdzona G. Z. nie rozpoznała podczas okazania przeprowadzonego w dniu 14 marca 2013r. oskarżonego jako sprawcę rozboju, co tłumaczyła upływem czasu od zdarzenia (k. 213-214), jednakże konsekwentnie podawała, iż sprawcą była osoba, która zawierała jako ostatnia zakład, a nadto opisała sprawcę jako osobę o krótkich blond włosach i długich bokobrodach, co odpowiada wizerunkowi oskarżonego z k. 215;
- 4) fakt, iż to oskarżony był ostatnią osobą zawierającą zakład wynika jednoznacznie z tego, iż wychodząc z (...) wyrzucił do kosza kartkę z notatkami, których treść pokrywa się z numerami wydarzeń sportowych wraz z typami, będącymi podstawą do wydrukowania kuponu (porównaj odręczne notatki oskarżonego zamieszczone na k. 200 z wydrukiem kopii zakładu bukmacherskiego z k. 11); oskarżony potwierdził, iż zamieszczony na k. 200 tekst została przez niego napisany - k. 319 odw.).

W tym stanie rzeczy podniesienie przez obrońcę oskarżonego zarzutu naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 5§1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zakresie dotyczącym ustalenia przez sąd meriti sprawstwa oskarżonego, należy uznać jako typową polemikę z prawidłowymi ustaleniami oraz oceną materiału dowodowego dokonaną przez sąd I instancji, zwłaszcza iż autor apelacji nie dostarczył żadnych racjonalnych argumentów, które pozwoliłyby obalić zasadność ustaleń oraz oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd orzekający w przedmiotowej sprawie.

To, że pokrzywdzona G. Z. nie była w stanie rozpoznać sprawcy rozboju nie świadczy jeszcze o niewinności oskarżonego, albowiem zestawienie wcześniej wymienionych okoliczności jednoznacznie wskazują na oskarżonego jako sprawcę przedmiotowego rozboju.

Z ustaleń poczynionych przez sąd meriti, a znajdujących oparcie w zeznaniach pokrzywdzonej G. Z. wynika, iż dokonując rozboju oskarżony posłużył się ręcznym miotaczem gazu będącym atrapą broni palnej. Dokonując takiego ustalenia zasadnie sąd okręgowy przyjął, iż oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał dyspozycję art.280§1 k.k., a nie przepisu art. 280§2 k.k. Wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonego całokształt zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego oceniono zgodnie z dyrektywami zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), pozwalając na przyjęcie, iż oskarżony w chwili przypisanego mu czynu nadal był posiadaczem broni gazowej. Argumentacja jaką w tym zakresie przedstawił sąd meriti zasługuje na pełną akceptację sądu apelacyjnego, a zatem nie ma potrzeby ponownego jej przytaczania w treści niniejszego uzasadnienia (zobacz trafną argumentację sądu okręgowego k. 551 odw. – 553).

Nie ma jednak w ocenie sądu apelacyjnego wystarczających podstaw do tego aby ustalić, iż oskarżony w dniu 25 maja 2011r. dokonał rozboju na pokrzywdzonej G. Z. działając wspólnie z inną nieustaloną z imienia i nazwiska osobą. Jak wynika z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku ustalenie takie zostało oparte na zeznaniach świadka M. G.. Dostrzec należy jednak, iż świadek M. G. nie rozpoznał oskarżonego jako mężczyzny wsiadającego do samochodu, o którym mowa w jego zeznaniach, ani też z zeznań jego w sposób jednoznaczny nie wynika, iż kierowca samochodu był świadomy tego co wydarzyło się wcześniej w (...).

Przyznać należy rację obrońcy oskarżonego, iż sąd meriti orzekając wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody z urzędu na podstawie art. 46§1 k.k. nie ustalił czy szkoda pokrzywdzonej firmie nie została naprawiona ewentualnie przez ubezpieczyciela i w jakim zakresie. W zaistniałych okolicznościach nie należało zatem, przed poczynieniem ustaleń, o których mowa powyżej orzekać z urzędu o obowiązku naprawienia szkody, zwłaszcza iż orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w przypadku braku wniosku uprawnionego podmiotu, o którym jest mowa w art. 46§1 k.k. ma charakter fakultatywny. Względy ekonomiki procesowej uzasadniały zatem uchylenie rozstrzygnięcia dotyczącego orzeczonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości (pkt II zaskarżonego wyroku), zwłaszcza iż treść rozstrzygnięcia sądu apelacyjnego nie wyklucza możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od oskarżonego w drodze procesu cywilnego.

Niewątpliwie działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą stanowi okoliczność obciążającą przy wymiarze kary. Okoliczność tą dostrzegł także sąd meriti, a zatem w sytuacji gdy z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminowano działanie wspólnie z inną nieustaloną osobą, należało orzeczoną wobec oskarżonego karę pobawienia wolności złagodzić, co też uczyniono, uznając jednocześnie, iż pozostały katalog okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających został przez sąd I instancji ustalony prawidłowo i nadano mu właściwego znaczenia. Orzeczonej wobec oskarżonego ostatecznie za przypisany czyn kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w realiach niniejszej sprawy nie można uznać za karę rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k., zwłaszcza iż została ona orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 461), uwzględniając jednocześnie koszty dojazdu obrońcy na rozprawę odwoławczą.

Mając na uwadze treść przepisu art. 624§1 k.p.k. sąd apelacyjny zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, uznając iż ich uiszczenie przez oskarżonego byłoby w jego sytuacji majątkowej niemożliwe.